

BIULETYN BIAŁSKOPODLASKIEJ IZBY ROLNICZEJ

Miesięcznik Białkopodlaskiej Izby Rolniczej

BLOKADA URZĘDU

Protestujący rolnicy przed UW w Białej Podlaskiej

4 sierpnia br. Rolnicy z województwa białkopodlaskiego zablokowali Urząd Wojewódzki w Białej Podlaskiej, uniemożliwiając wejście pracownikom i interesantom. Akcją zorganizowały rolnicze związki zawodowe: ZW NSZZ RI „Solidarność” oraz WZRKiOR w Białej Podlaskiej. Protest był jednym z wielu jakie tego dnia odbyły się w całej Polsce, w związku z tragiczną sytuacją w rolnictwie i brakiem możliwości sprzedaży wyprodukowanych płodów rolnych.

Około godziny 8.00 rozpoczęły się rozmowy Wojewody Białkopodlaskiego z Komitetem Protestacyjnym, które trwały ponad trzy godziny. Podczas rozmów doszło do porozumienia i podpisano wspólny komunikat. Jak wynika z podpisanego dokumentu Wojewoda zobowiązał się do wystąpień: do Premiera, Ministra Rolnictwa oraz Agencji Rynku Rolnego w sprawie interwencyjnego skupu zbóż. Ponadto obiecał zwrócić się także do Dyrekcji Urzędu Celnego w Białej Podlaskiej w sprawie umożliwienia, przedstawicielom organizacji rolniczych, przeprowadzania okresowych kontroli przejść granicznych, w celu stwierdzenia czy do naszego kraju nie wpływa zboże z importu.

Po żniwach jak czytamy w dalszej części komunikatu ma odbyć się spotkanie przedstawicieli rolniczych związków zawodowych, izby rolniczej oraz administracji w celu omówienia sytuacji w rolnictwie oraz aby ocenić na ile udało się zrealizować zgłoszone podczas protestu postulaty rolników.

W NUMERZE:

- **ROLNICZY PROTEST**
- **PRODUKCJA ZWIERZĘCA DO 2010 R**
- **ORGANIZACJE PRODUCENCKIE NA RYNKU ŚWIEŻYCH OWOCÓW I WARZYW W UNII EUROPEJSKIEJ**
- **MARKETING W GOSPODARCE ŻYWNOŚCIOWEJ**
- **CO ROK 500 MLN ECU DO WZIĘCIA**
- **PRAWNIK RADZI**

Biuletyn Białkopodlaskiej Izby Rolniczej
Biuro Izby: 21-500 Biała Podlaska, ul. Brzeska 41
Tel. (083) 3420032, 3443014; Fax. (083) 3420032

P O C Z T A

Do Białskopodlaskiej Izby Rolniczej wpłynęło pismo ZW NSZZ RI „Solidarność” adresowane do Prymasa Polski, Kardynała Józefa Glempa, którego treść prezentujemy poniżej.

Biała Podlaska 1998.08.18

**Prymas Polski
Kardynał Józef Glemp
Episkopat Polski**

Czcigodny Księżu Prymasie,

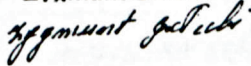
Rada Wojewódzka NSZZ RI „Solidarność” w Białej Podlaskiej pragnie przekazać, informację o ogromnym rozgorzeniu rolników podlaskiej wsi, wywołanym przez wystąpienie podczas uroczystości Wniebowzięcia NMP w Częstochowie, w dniu 15 sierpnia br.

Akcje protestacyjne rolników nie były aktami rozrabiactwa a były desperackim krokiem ratowania polskiej wsi. Pogłębiająca się od kilku lat bieda na wsi, wobec braku jakichkolwiek działań organów decyzyjnych, w celu poprawy sytuacji, zmusiła rolników do wyboru takich form protestu, które mogą być dostrzeżone. Wysypywane zboże pochodzą z importu i odbierało możliwości zbytu naszej rodzimej produkcji, stawiając rodziny wiejskie w tragicznej sytuacji materialnej.

Słowa Jego Ekscelencji szczególnie zabolęły polską wieś, która zawsze opowiadała się w obronie wiary i krzyża. Chcemy powiedzieć, że odpowiedzialność za niszczenie zboża, oraz inne formy protestu, które miały miejsce, leży nie po stronie rolników, ale osób które określają i realizują politykę rolną państwa.

Mamy nadzieję, że pełne gorczy słowa, które padły pod adresem polskich rolników, zostaną skierowane do instytucji, które popchnęły wieś do takich dramatycznych form protestu.

Zygmunt Gałecki

Przewodniczący Rady Wojewódzkiej
NSZZ RI „Solidarność”
w Białej Podlaskiej

**Porady Prawne
udzielane są w Biurze
Białskopodlaskiej Izby Rolniczej
w każdą środę
od 12.00 do 14.00**

Porad udziela:
**Radca Prawny
Bożena Bilkiewicz - Bańka**

**Z PRAC
BIAŁSKOPODLASKIEJ IZBY
ROLNICZEJ.****POSIEDZENIA ZARZĄDU BIR**

W sierpniu Zarząd BIR odbyły dwa posiedzenia na których zajmował się następującymi sprawami:

- Ocena sytuacji na rynku zbóż oraz przebiegu skupu.
 - postanowiono wystąpić do Ministerstwa Rolnictwa i Agencji Rynku Rolnego by podjęły działania aby w przyszłości zasady skupu i zakres interwencji państwa na rynku zbóż był ustalany i podawany do publicznej wiadomości dużo wcześniej niż to miało miejsce w roku bieżącym.
- Ustalenie zasad współpracy w realizacji programu na rzecz zwiększania zakresu doświadczeń uprawowych w Stacji Doświadczalnej Oceny Odmian w Ciciborze
- Omówienie wniosków Komisji Rynku Rolnego i Współpracy Z Zagranicą oraz Komisji Rewizyjnej BIR.
- Omówienie projektu ustawy o grupach producenckich.
- Wypracowanie stanowiska BIR w zakresie określenia terenu działania BIR po reformie administracyjnej kraju.

**ADRESY PODMIOTÓW SKUPUJĄCYCH
ZBOŻE W SEZONIE 1998**

- Przeds.Przem.Pasz.„BAKUTIL” Radzyń Podlaski - Bedno tel.352-86-01(02)
- Wytwórnia Pasz KOJPASZ Dubica tel.378 -22- 52
- PPU WOLA PASZE Biała Podlaska tel.342 -22- 01
- Młyn prywatny Biała Podlaska tel. 343- 74- 47
- ROLIMPEX Biała Podl tel.342-20 -21
- Mieszalnia Pasz NIEMOJKI tel. 357- 16- 92
- GRANBUD Łosice magazyn Bedno Radz. tel. 357- 5- 15 tel.352-51-10
- Wytw. Pasz i Koncentr. KOPYTNIK tel. 341 84 15
- TRITICUM AGRO Zalesie tel.375 75 81
- PZZ Radzyń Podl. tel. 352 71 21
- Prywatny Zakład Zbożowy KIJOWIEC tel. 375 75 57

Podmioty które prowadzą interwencyjny skup zbóż w sezonie 1998 z dopłatami ARR

- CARDINAL s.c. Magazyn w Wisznicach tel. 378-27-31
- PPUH GRANBUD Łosice
- PPUH SKARBK Biała Podlaska Magazyn w Roskoszy tel. 343-74-80 Magazyn w Kijowcu tel. 432-47-47 Magazyn w Klnonownicy tel. 090255667

PROGNOZY

PROGNOZY DLA PRODUKCJI ZWIERZĘCEJ DO 2010 R.

W przygotowywanym z inspiracji FAO raporcie nt. produkcji zwierzęcej zaprezentowane zostały przewidywane kierunki rozwoju hodowli i prognozy dla tej produkcji, związane z wejściem Polski do Unii Europejskiej.

■ BYDŁO

Nastąpi zwiększenie spożycia mleka, wołowiny i cielęciny. Uwzględniając dotychczasowe tempo przyrostu naturalnego ludności, w 2010 r. będzie zamieszkiwało w Polsce ok. 40 mln ludności. Spożycie produktów pochodzenia zwierzęcego zwiększy się i stopniowo zbliży się do średniej w UE. Uwzględniając to zapotrzebowanie wyniesie ono ok. 15,2 mld litrów mleka i 600 tys. ton wołowiny i cielęciny (380 l mleka oraz 15 kg mięsa wołowego i cielęciny w przeliczeniu na mieszkańca).

Zwiększenie koncentracji i specjalizacji w chowie bydła. Przewiduje się wyraźniejszy podział na mięsny i mleczny kierunek użytkowania bydła. Zwiększy się produkcja mleka od krowy. Zwiększenie liczby producentów, nie będzie zadaniem łatwym. Obecnie 80% producentów mleka posiada do 5 krów, a tylko 2% więcej niż 20 krów.

Należy się liczyć ze zbliżeniem cen mleka i żywca wołowego do obowiązujących w UE. Będą stosowane pozacenowe instrumenty wspomagające lub hamujące produkcje mleka i mięsa. Z chwilą przystąpienia do Unii wprowadzane będą limity produkcji i sprzedaży mleka. producenci będą musieli dostosować się do tych mechanizmów. Mogą tu wystąpić dwa zjawiska. W pierwszym przypadku nastąpi zmniejszenie wydajności krów, co przyniesie ograniczenie zużycia pasz treściwych. W drugim przypadku, przy zwiększeniu produktywności krów, nastąpi zmniejszenie pogłowia krów mlecznych. Być może alternatywą będzie zwiększenie liczby krów ras mięsnych.

Do wyprodukowania tej ilości mięsa i mleka potrzeba będzie ok. 3,5 mln krów mlecznych. Ze stad tych, wliczając krzyżowanie towarowe z rasami mięsnymi, może być wyprodukowane około 550 tys. t wołowiny. Pozostałe 50 tys. t może być wyprodukowane z czystych stad bydła mięsnego.

Główną rasą bydła w Polsce będzie nadal bydło czarno-białe. W 2010 r. będzie to krowa zbliżona w typie do ras hf. Przewidywana średnia wydajność od 3,5 mln krów wyniesie ok. 45000 kg mleka. tak więc zakłada się utrzymanie wielkości pogłowia krów na zbliżonym do stanu w 1996 r. poziomie i znaczne zwiększenie wydajności krów.

Średnia liczba krów w stadzie będzie wynosiła ok. 15 krów, przy czym ok. 25% krów (1 mln) zostanie objętych kontrolą mleczności. Wydajność w stadach kon-

troloowanych wyniesie ok. 5200 kg mleka. Program hodowli nie ulega zasadniczej zmianie. Rasa czarno-biała będzie zbliżona w typie do bydła holsztyńskiego o potencjalnej średniej wydajności mleka 6500 kg.

■ TRZODA

Podstawowym warunkiem rozwoju hodowli i produkcji świń w Polsce jest uzyskanie odpowiednich parametrów dotyczących umięśnienia produkowanego żywca, przy niższych nakładach produkcyjnych. Należy zatem podjąć działania, które powinny doprowadzić do uzyskania w 2010 r. wskaźników podanych niżej. Przedstawione prognozy oparto na założeniach, że spożycie mięsa wieprzowego na mieszkańca w 2010 r. wzrośnie do 45 kg, czyli ok. 18%. Aktualne i przewidywane stany świń oraz produkcji żywca wieprzowego w 2010 r.

	1995	2010
Stan pogłowia (tys. sztuk)	20413	19000
Ubój sztuk (tys. sztuk)	22694	22300
Produkcja chudego mięsa (tys. ton)	744	1000
Spożycie mięsa na 1 mieszkańca (kg)	39.1	45

Program produkcji w perspektywie 2010 r. powinien w możliwie najszerszym zakresie opierać się na krzyżowaniu towarowym, które stwarza szansę maksymalizacji efektów produkcyjnych z zastrzeżeniem, że równocześnie będą ulegały poprawie warunki środowiskowe, w których produkcja jest realizowana.

W najbliższej perspektywie należy w hodowli i produkcji trzody chlewnej podjąć działania w dwu głównych kierunkach. Pierwszy, to obniżenie kosztów produkcji tuczników, drugi to, intensywny wzrost mięsności tuczników od 44% do 55%, tj. do takiego poziomu jaki uzyskuje się w większości krajów UE. W tych działaniach stimulatorem niewątpliwie będzie wprowadzona rozporządzeniem Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 23 maja 1996 r. (dziennik Ustaw nr 65 p/322) obowiązkowość stosowania poubojowej klasyfikacji tusz wieprzowych w systemie EUROP. Produkcja tuczników w kraju prowadzona jest w dużej mierze z zastosowaniem krzyżowania towarowego, w którym coraz większe znaczenie ma krzyżowanie trójfazowe proste i czterofazowe proste. w związku z tym dużą część pogłowia produkcyjnego stanowią lochy i knury mieszańce pochodzące z różnych kombinacji ras i linii. Pogłowie zarodowe obejmuje obecnie dziesięć ras i jedną linię. Największy procentowo udział w pogłowie zarodowym mają rasy polska biała zwisłoucha (50,5%) i wielka biała polska (35,1%). Rasy te charakteryzują się odpowiednią użytkowością rozplodową i z tych względów traktowane są jako komponent matczyny. Do ras stanowiących komponent ojcowski zalicza się pietrain, belgijską zwisłouchą, hampshire, duroc i linie 990. Stanowią one 13,3% pogłowia zarodowego.

Źródło: Agro Serwis, Nr 16 (151)

MARKETING

MARKETING W GOSPODARCE ŻYWNOŚCIOWEJ

Transformacja ustrojowa zainicjowana w Polsce na początku lat dziewięćdziesiątych postawiła wieś i rolnictwo wobec bezprecedensowych w naszej historii przemian. Wynikają one z konieczności restrukturyzacji tego sektora, jak również perspektywy integracji Polski z Unią Europejską. Ogólnie ocenia się, że warunki gospodarowania znacznie się pogorszyły. Wielu producentów utraciło poczucie stabilizacji: wyraża lęk o przyszłość gospodarstw. Najczęściej niepewność ta dotyczy kierunków produkcji ponieważ wiele z nich, zaliczanych w przeszłości do rentownych, obecnie przestało przynosić zyski. Producenci zmuszeni są poszukiwać nowych szans dla swoich gospodarstw oceniając często intuicyjnie, że dawne czasy odeszły bezpowrotnie.

Jednakże nieraz te zmiany zachodzące w otoczeniu rolnictwa, postrzegane jako zagrożenie mogą być impulsem do rozwoju, źródłem nowych szans. Sprostanie nowym wyzwaniom nie jest łatwe. Niezbędna jest zmiana sposobu podejścia do procesów gospodarczych z tradycyjnego, zachowawczego na marketingowe. Poznanie zasad marketingu i umiejętne ich stosowanie w polskiej gospodarce żywnościowej jest niezmiernie ważne, jeżeli chcemy aby nasze rolnictwo mogło skutecznie konkurować z rolnictwem krajów UE. Nowy kształt sektora rolnego oraz integracja z UE oznaczają między innymi otwarcie rynku, potrzebę sprawnego na nim funkcjonowania w warunkach silnej konkurencji.

RYNEK PRODUKTÓW ROLNO-ŻYWNOŚCIOWYCH

Rynek produktów rolno-żywnościowych ma wiele specyficznych cech związanych z samymi produktami, z kształtem się wielkości podaży, charakterem popytu, liczbą i strukturą uczestników rynku a także ich wzajemnymi powiązaniem.

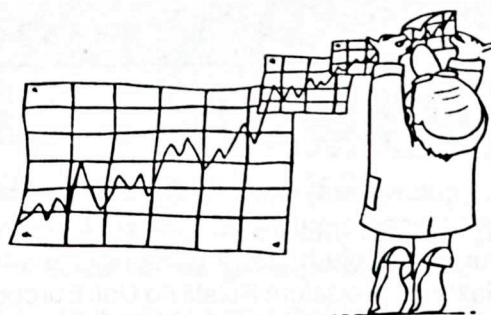
Na **podaż produktów rolno-żywnościowych** składają się :

- produkty wytwarzane w kraju przez gospodarstwa rolne,
- produkty spożywcze przetworzone w zakładach przetwórczych,
- produkty importowane.

Specyficzne cechy produktów rolnych:

- nietrwałość, konieczność szybkiego przerobu bądź magazynowania w specjalnych warunkach termicznych (np.: warzywa, owoce miękkie, mleko),
- duża objętość w stosunku do wartości jednostki wagowej produktu (np.: buraki cukrowe, kapusta, ziemniaki, zboża) co podraża koszty transportu,
- zróżnicowanie pod względem jakości - brak standaryzacji,
- rozdrobnienie podaży - niski stopień integracji producentów ,
- sezonowość podaży, co zmusza do okresowego magazynowania produktów,
- wahania wielkości podaży (sezonowe i roczne) spowodowane decyzjami producentów dotyczącymi struktury upraw podejmowanymi na podstawie opłacalności uzyskanej w poprzednim sezonie, co powoduje konieczność uruchomienia działań interwencyjnych na rynku krajowym,
- brak korelacji pomiędzy rozmieszczeniem produkcji a lokalizacją zakładów przetwórczych, co wywołuje potrzebę przewożenia dużych ilości surowców.

Popyt na produkty rolno-żywnościowe reprezentowany jest w Polsce przez blisko 12 mln gospodarstw domowych. Wymagania konsumentów wobec tej grupy produktów są bardzo zróżnicowane. De-

cydują o tym nie tylko czynniki ekonomiczne, ale również preferencje smakowe, kulturowe i wiele innych. Wydatki na żywność w strukturze wydatków statystycznego Polaka są ciągle znaczące i stanowią około 40% ich wartości..

Udział rolnictwa i przemysłu spożywczego w wytwarzaniu produktu krajowego brutto (PKB), rozpatrywany w dłuższym okresie wykazuje tendencję malejącą. W 1996 r. wyniósł w Polsce 6,5% dla rolnictwa i 5% dla przemysłu spożywczego. Średni wskaźnik dla UE(15) kształtował się na poziomie 2,5%, przy czym najwyższy był w Grecji 7,5% a najniższy w Niemczech 0,8%. Wytwarzanie produktów żywnościowych angażuje w Polsce bardzo znaczną część zasobów pracy. Odsetek zatrudnionych w rolnictwie polskim jest 4-krotnie większy niż w UE i wynosi około 25%.

Uczestnikami rynku rolno-żywnościowego są przede wszystkim producenci rolni oraz zakłady przetwórcze i importerzy. Produkty rolno-żywnościowe za pośrednictwem różnych ogniw dystrybucyjnych docierają do gospodarstw domowych, jednostek gastronomicznych i na eksport. Liczną grupę uczestników rynku stanowią gospodarstwa rolne, których liczba przekracza 2 mln. Tylko około 600 tys. z nich rokuje nadzieję na rozwój w istniejących warunkach, pozostałe nie są w stanie odtwarzać majątku trwałego i będą zmniejszać swoją rolę na rynku.

Gospodarstwa rozwijające się przez powiększenie powierzchni, modernizację majątku, lepsze zarządzanie, specjalizację powinny daleko wyprzedzić się podstawową grupą dostawców produktów rolnych na rynek. Wśród nich znajdują się zarówno gospodarstwa małe, wyspecjalizowane, o dużych zasobach kapitałowych (np. szkółkarskie), jak i większe, nastawione na jeden kierunek produkcji (mleczarskie, sadownicze), a także dysponujące większym arealem gospodarstwa nastawione głównie na produkcję zbóż czy rzepaku.

Drugą grupę uczestników rynku produktów rolno-żywnościowych stanowią przedsiębiorstwa przetwórcze wielu branż (mięsnej, mleczarskiej, cukrowniczej itp.). Dalszy rozwój przetwórstwa będzie zróżnicowany w zależności od branży. Dynamicznie będą się rozwijać branże i zakłady, które wytwarzają produkty cechujące się wyższą elastycznością popytu: piwo, wyroby cukiernicze, koncentraty spożywcze, napoje, półfabrykaty i gotowe dania, przetwory owocowo-warzywne, galanteria mleczna, ziemniaczana itp.

Pośrednicy jako uczestnicy rynku produktów rolno-żywnościowych realizują różne funkcje, w zależności od miejsca, jakie zajmują w łańcuchu dystrybucyjnym. Charakter produkcji rolniczej (rozdrobnienie, rozproszenie, sezonowość, zróżnicowana jakość) w zestawieniu z potrzebami nabywców (duże partie, jakościowo wyrównane, ciągłość dostaw) zmusza do usprawnienia obrotu towarowego między producentami rolnymi i przemysłem przetwórczym czy eksportem. Wiąże się to nie tylko z transportem i magazynowaniem ale także z sortowaniem, standaryzacją, informacją rynkową. Do 1990r. rolę uniwersalnego pośrednika, prowadzącego skup i magazynowanie artykułów rolnych pełniły gminne spółdzielnie „Sch”. Proces zmian na rynku rozpoczął się od wyeliminowania dotychczasowych struktur. Rolę pośrednika na rynku produktów rolno-żywnościowych, zarówno krajowych, jak i importowanych przejęła liczna grupa drobnych firm handlowych. Tylko nieliczne z nich przekształciły się w profesjonalne jednostki handlu hurtowego, dysponujące urządzeniami do sortowania, pakowania, przechowywania, chłodniami.

c.d.n.

Opr. na podst.:

„Marketing w gospodarce żywnościowej” FAPA

JAK BRONIĆ ROLNICZYCH SPRAW

MIEJSCE I ROLA ORGANIZACJI PRODUCENCKICH NA RYNKU ŚWIEŻYCH OWOCÓW I WARZYW UNII EUROPEJSKIEJ

Obowiązujące obecnie zasady organizacji rynku świeżych owoców i warzyw uwzględniają zmiany zachodzące obecnie w handlu światowym (zasady Światowej Organizacji Handlu - WTO) oraz zmiany we Wspólnej Polityce Rolnej ograniczające bezpośrednio wsparcie produkcji środkami budżetowymi, na rzecz wspierania dochodów rolników oraz ograniczające subsydiowanie towarów eksportowanych. Istotne tutaj są również działania Wspólnoty na rzecz wiązania polityki rolnej z polityką ochrony środowiska, poprawy jakości produktów, koncentracji ich podaży i coraz większej odpowiedzialności samych producentów za stan rynku. Wśród niewątpliwie najważniejszych celów nowego Rozporządzenia (nr 2200/96) w sprawie ogólnej organizacji rynku owoców i warzyw, które obowiązuje od 1 stycznia 1997 roku należy wymienić:

- przywrócenie jasności sytuacji w organizacji owoców i warzyw rynku
- poprawę rentowności produkcji;
- konieczność stosowania standaryzacji na wszystkich etapach marketingu;
- wprowadzenie odpowiedzialności właściciela produktu za jego jakość;
- konieczność uwzględniania ochrony środowiska w produkcji i marketingu owoców i warzyw;
- wzmocnienie na rynku roli i pozycji producentów oraz ich organizacji (koncentracja popytu wymaga koncentracji podaży).

Zgodnie z Rozporządzeniem szczególna rola w zakresie organizacji rynku przypada organizacjom producenckim lub ich zrzeszeniom.

➔ Jaką organizację nazywa się organizacją producencką?

Za organizację producencką uznaje się każdą osobę prawną, tworzoną z własnej inicjatywy producentów, która ma głównie na celu:

- zapewnienie, że produkcja jest planowana i dostosowana do popytu, zwłaszcza pod kątem jakości i ilości;
- promowanie koncentracji podaży i wprowadzanie na rynek produktów wytwarzanych przez jej członków;
- obniżanie kosztów produkcji i stabilizację cen uzyskiwanych przez producentów;
- promowanie stosowania zasad uprawy, technologii produkcji, a zwłaszcza korzystnych dla środowiska zasad gospodarki ściekami, w celu ochrony jakości zasobów wody, gleby i krajobrazu i zachowania lub stymulacji różnicowania życia biologicznego.

Organizacja producencka musi ponadto posiadać statut zawierający szereg obligatoryjnych zapisów oraz musi być uznana przez dane państwo członkowskie.

➔ Warunki uznania organizacji producenckiej

Państwo członkowskie Wspólnoty Europejskiej uznaje za organizacje producenckie wszystkie grupy wnioskujące o takie uznanie pod warunkiem, że organizacja:

- spełnia warunki i cele określone w wyżej przedstawionej definicji,
- posiada statut, zawierający wymagane w Rozporządzeniu zapisy,

- może udokumentować spełnianie powyższych warunków, w tym przedstawiając dowody na posiadanie określonej minimalnej liczby członków i dysponowanie minimalną ilością przeznaczoną na rynek produkcji, (minima te określa Rozporządzenie Komisji Nr 412/97)

- może prowadzić swoją działalność w prawidłowy sposób zarówno w czasie jak i pod względem skuteczności,
- umożliwia swoim członkom uzyskanie pomocy technicznej w zakresie stosowania przyjaznych dla środowiska metod uprawy,
- faktycznie dostarcza swoim członkom środki techniczne umożliwiające magazynowanie, pakowanie i zbyty produktów oraz zapewnia właściwe zarządzanie działalnością handlową i finansową.

Każda organizacja, aby być uznaną, musi przedstawić odpowiednim urządzeniom upoważnionym przez dane Państwo członkowskie do uznawania organizacji, plan działania.

Od strony technicznej przedstawiony program musi zawierać co najmniej:

- czas jego trwania
- opis sytuacji wyjściowej, w szczególności w odniesieniu do produkcji, obrotu i wyposażenia
- cele programu, biorąc pod uwagę przyszłą produkcję i zbyty
- działania, które będą podjęte i środki, które będą zaangażowane dla osiągnięcia tych celów w poszczególnych latach realizacji programu
- aspekty finansowe, mianowicie, sposób obliczania i wkłady finansowe, procedurę finansowania funduszu operacyjnego oraz budżet i harmonogram podejmowanych działań w poszczególnych latach wdrażania programu.

Propozycje programów operacyjnych nie mogą obejmować min.:

- wydatków na cele związane z funkcjonowaniem i administrowaniem, z wyjątkiem tych które odnoszą się do ich realizacji,
- owoców i warzyw produkowanych przez członków organizacji poza obrębem Wspólnoty,
- kampanii reklamowej dla poszczególnych znaków firmowych,
- działań, które mogłyby prowadzić do wypaczenia konkurencji.

Przedstawienie programu operacyjnego przez organizację producencką lub przez stowarzyszenie organizacji producenckich, państwu członkowskiemu, pociąga za sobą zobowiązanie się organizacji lub stowarzyszenia do zaakceptowania kontroli ze strony państwa lub Wspólnoty. Przedmiotem takich kontroli są w szczególności następujące zagadnienia:

- zgodność z normami dla danego produktu,
- zgodność z warunkami przyznania oficjalnego statusu organizacji producenckiej,
- realizacja planu działania,
- realizacja planu wykorzystania pomocy finansowej,
- zarządzanie funduszem operacyjnym i realizacja programu operacyjnego (zwłaszcza ścisła kontrola wykorzystania funduszy publicznych),
- zgodność z warunkami regulującymi rozciąganie zasad na producentów nie będących członkami,
- zgodność z warunkami regulującymi funkcjonowanie organizacji międzybranżowych,
- operacje wycofywania produktów z rynku,
- prawidłowość wypłat rekompensat z tytułu wycofania produktów z rynku,
- zagospodarowanie produktów wycofanych z rynku,
- stosowanie zasad w odniesieniu do handlu z krajami trzecimi.

Witold Boguta

Fundacja Spółdzielczości Wiejskiej

c.d. w następnym numerze

UNIA EUROPEJSKA

CO ROK 500 MLN ECU DO WZIĘCIA

31 marca 1998 r. Polska rozpoczęła negocjacje w sprawie przystąpienia naszego kraju do Unii Europejskiej. Dzień ten poprzedziły długie przygotowania zarówno ze strony Polski, jak i krajów członkowskich oraz władz Unii Europejskiej.

W 1996 r. Polska wraz z innymi państwami ubiegającymi się o członkostwo, została zobowiązana do wypełnienia szczegółowego kwestionariusza. Na tej podstawie w lipcu 1997 r. Komisja Europejska ogłosiła opinie w sprawie wniosków krajów kandydujących do członkostwa w Unii. Opinia o Polsce - tzw. Avis - była pozytywna. Znalazły się w niej rekomendacje dla Wspólnot Europejskich o podjęciu rokowań akcesyjnych. W grudniu 1997 r. na szczycie w Luksemburgu podjęta została decyzja o rozpoczęciu negocjacji.

Opinie o krajach kandydujących były częścią opublikowanego w lipcu 1997 r. dokumentu Komisji Europejskiej znanego jako Agenda 2000, bądź pakiet Santera. W dokumencie tym znalazły się propozycje dalszych reform Unii Europejskiej oraz planowany budżet na lata 2000-2006. Znalazły się tam także założenia strategii przedakcesyjnej, zapowiadające udzielenie państwom stowarzyszonym wsparcia w procesie przygotowań do integracji z UE.

Zgodnie z tymi zapowiedziami Komisja Europejska opracowała dokumenty zwane Partnerstwem dla Członkostwa, uwzględniające specyficzne potrzeby każdego z krajów aplikujących. Wskazane w nich zostały priorytetowe obszary prac dostosowawczych, na których w okresie przedakcesyjnym powinny skupić się poszczególne kraje. Zgodnie z zapisami Partnerstwa tylko te obszary będą objęte pomocą finansową ze strony Unii. Szczegółowy zakres i harmonogram prac dostosowawczych, które Polska zobowiązała się przeprowadzić, znalazły się w opracowanym w maju br. Narodowym Programie Przygotowania Polski do Członkostwa w Unii Europejskiej. Aby wspomóc realizację działań priorytetowych, przewidzianych w okresie przedakcesyjnym, Unia Europejska zamierza od roku 2000 przekazywać wszystkim krajom starającym się o członkostwo pomoc w wysokości 3 mld ECU rocznie w cenach z 1997 r., w tym: z programu Phare - 1,5 mld ECU; z programu ISPA (Instrument for Structural Policies for Pre-accession tj. Instrument dla **Polityki Strukturalnej na rzecz Akcesji**) - 1 mld; z programu SAPARD (Support for Pre-accession Measures for Agriculture and Rural Development tj. **Przedakcesyjny Instrument Wsparcia dla Rolnictwa i Obszarów Wiejskich**) - 0,5 mld ECU.

Kwota ta będzie corocznie waloryzowana zgodnie z przewidywanym wskaźnikiem inflacji.

W latach 1998-1999 Polska otrzyma dodatkowo 9 mln ECU w ramach Phare 1998 na realizację Specjalnego Programu Przygotowawczego (SPP), zgodnego z Narodowym Programem Przygotowania Polski do Członkostwa w UE". Realizacja programu bezpośrednio będzie służyć przygotowaniu administracji szczebla centralnego i lokalnego do absorpcji finansowych środków prestrukturalnych w okresie przedakcesyjnym po 2000 roku. Zgodnie z zapisami Partnerstwa dla Członkostwa cele programu koncentrują się w pierwszym rzędzie na wsparciu budowy instytucjonalnej wraz ze stworzeniem podstaw prawnych prowadzenia polityki strukturalnej, budowę i wzmocnienie systemu monitorowania, kontroli i wdrażania polityki strukturalnej, wsparcia instytucji poprzez współpracę z odpowiednimi instytucjami państw Unii Europejskiej oraz pomoc przy realizacji wybranych zintegrowanych programów pilotażowych. Program ten w chwili obecnej ma dla Polski kolosalne znaczenie, uruchomienie go w jak najkrótszym czasie przyczyni się do przyspieszenia prac nad przygotowaniem programu SAPARD. Wszelkie opóźnienia w realizacji grożą natomiast tym, że będziemy zmuszeni przygotować program przedakcesyjny nie mogąc skorzystać z oferowanego w ramach SPP doświadczenia i pomocy.

Zgodnie z reorientacją Phare oraz zapisami Partnerstwa dla Członkostwa, środki tego programu są - począwszy od 1998 r. - przeznaczane tylko na działania dostosowawcze, ujęte w Narodowym Programie Przygotowań Polski do Członkostwa w UE. Po roku 2000 program Phare

będzie służył wspieraniu tych priorytetów Narodowego Programu, których nie obejmują programy SAPARD i ISPA.

Program ISPA będzie nakierowany na realizację dużych projektów inwestycyjnych, wspomagających rozwój sieci transportowych oraz projekty z zakresu ochrony Środowiska, w tym głównie infrastrukturalne. W skali roku będzie dysponował środkami w wysokości 1 mld ECU. Realizacja programu będzie oczywiście przedmiotem zainteresowania resortu rolnictwa ze względu na możliwość wykorzystywania tych środków na rzecz rozwoju obszarów wiejskich. Dotyczy to np. takich dziedzin jak gospodarka wodna, zarządzanie zasobami wodnymi i ich ochrona, rozwój sieci drogowej i telekomunikacji.

Jednak zasadniczym instrumentem wspierającym działania w zakresie modernizacji rolnictwa i rozwoju obszarów wiejskich będzie program SAPARD. Jego nadrzędnym celem jest ułatwienie procesu integracji sektora rolnego z UE, poprzez przyspieszenie przyjmowania rolnego dorobku Wspólnot (acquis communautaire), stymulowanie rozwoju obszarów wiejskich oraz restrukturyzacji gospodarki żywnościowej. W ostatecznym rozrachunku przedsięwzięcia te służyć będą płynnemu włączeniu rolnictwa krajów kandydujących w system Wspólnej Polityki Rolnej i Strukturalnej UE.

Z SAPARD przewidziano środki w wysokości 500 mln ECU rocznie do podziału między 10 krajów kandydujących. Propozycja przyznania przez Unię specjalnego wsparcia przedakcesyjnego dla rolnictwa i obszarów wiejskich krajów aplikujących do członkostwa, świadczy moim zdaniem, o tym, że Wspólnota uznaje kluczową wagę tej problematyki dla procesu integracji.

W projekcie rozporządzenia Rady Unii Europejskiej w sprawie pomocy przedakcesyjnej SAPARD określono, że podział środków dokonany będzie na podstawie następujących kryteriów: liczba ludności rolniczej, powierzchnia użytków rolnych, wysokości produktu krajowego brutto na osobę liczonego wg parytetu siły nabywczej, specyfika sytuacji terytorialnej.

Analizując te kryteria można przewidywać, że Polska ma szansę otrzymać znaczącą część środków zaplanowanych w ramach SAPARD. Trzeba jednak wyraźnie podkreślić, że zasadniczym warunkiem otrzymania środków przedakcesyjnych jest przygotowanie programu, który wychodząc od opisu istniejącej sytuacji i potrzeb określi kierunki zakładanych działań, ich spodziewane efekty oraz plan finansowy. Program ten musi także wskazać system organizacyjny i kontrolny realizacji projektów. Musi on też - zgodnie z unijną zasadą partnerstwa - zostać skonsultowany z władzami lokalnymi i partnerami społecznymi. Program obejmie 7 lat, począwszy od roku 2000.

Co nam proponuje Komisja Europejska z SAPARD. W projekcie rozporządzenia przewidziano możliwość finansowego wsparcia dla takich działań jak: inwestycje w gospodarstwach rolnych; poprawa przetwórstwa i dystrybucji artykułów rolnych i rybnych; doskonalenie struktur kontroli jakości, nadzoru weterynaryjnego i fitosanitarnego; technologie produkcji rolniczej przyjazne dla środowiska naturalnego oraz krajobrazu wiejskiego; rozwój i różnicowanie działalności gospodarczej w celu tworzenia nowych miejsc pracy i źródeł dochodu; wprowadzenie usług w zakresie zarządzania gospodarstwami oraz systemu zastępstw kierowników gospodarstw rolnych; tworzenie grup producenckich; odnowa i rozwój wsi oraz ochrona dziedzictwa obszarów wiejskich; tworzenie i unowocześnienie systemu rejestracji gruntów; poprawa struktury agrarnej oraz scalanie gruntów; doskonalenie systemu szkoleń zawodowych; rozwój i doskonalenie infrastruktury na obszarach wiejskich; zagospodarowanie zasobów wodnych; leśnictwo - wraz z zalesianiem, inwestycje w gospodarstwach leśnych i zajmujących się przetwórstwem i dystrybucją drewna; pomoc doradczą w zakresie objętym rozporządzeniem - włącznie ze studiami wspierającymi planowanie, kampanie informacyjne. Zaproponowana przez Komisję Europejską lista stanowi swego rodzaju menu, z którego poszczególne kraje mogą wybrać do realizacji to co jest dla nich priorytetem.

Wymienione priorytety w dużej mierze odpowiadają potrzebom Polski i pokrywają się w ogólnym zarysie z wnioskiem o przyznanie środków przedakcesyjnych, który Polska przedstawiła Unii Europejskiej w lipcu 1997 r.

Wniosek ten, przygotowany przez Ministerstwo Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej, przy współudziale FAPA skupiał się na: modernizacji polskiego sektora rolno-żywnościowego; zintegrowanym rozwoju wsi; tworzeniu systemów i struktur administracyjnych niezbędnych dla praktycznego wdrażania ustawodawstwa rolnego Unii Europejskiej.

Zgodnie z zapisami Narodowego Programu Przygotowania Polski do Członkostwa w UE, jeszcze w bieżącym roku, Polska zobowiązana jest do przedstawienia Unii Europejskiej koncepcji spójnej polityki strukturalnej i rozwoju obszarów wiejskich. Założone w niej cele muszą być realizowane już od 1999 r. Od roku 2000 prace te będą mogły być wspierane ze środków programu SAPARD.

Jak widać istnieje bezpośredni związek między Narodowym Programem i SAPARD. Spójna polityka strukturalna i rozwoju obszarów wiejskich określi kierunki działań, a SAPARD pozwoli na zwiększenie środków na realizację niektórych z nich.

Nie ulega wątpliwości, że zasadniczą rolę w przygotowaniu i realizacji Przedakcesyjnego Programu Wsparcia Rolnictwa i Obszarów Wiejskich, odgrywać musi MRiGZ, jako resort odpowiedzialny za sprawę rolnictwa, a także - w znacznej mierze - rozwoju obszarów wiejskich. W tej ostatniej kwestii niezbędna jest ścisła współpraca międzyresortowa.

Prace nad przygotowaniem programu do wykorzystania środków SAPARD należy rozpocząć już dzisiaj. Ostateczna wersja programu musi być dostarczony Komisji Europejskiej nie później niż 6 miesięcy po wejściu w życie rozporządzenia o SAPARD. Należy zaś przewidywać, że rozporządzenie to zacznie obowiązywać z końcem 1998 roku. Oznacza to, że ostatecznym terminem złożenia programu jest czerwiec 1999 roku.

Tak więc mamy niespełna rok na jego przygotowanie, przy czym należy pamiętać, że praca nad nim musi być ukończona na tyle wcześnie, by możliwe było przekonsultowanie go ze stroną unijną. Przekroczenie terminów oraz wszelkie niedociągnięcia formalne spowodują ograniczenie bądź zawieszenie pomocy dla Polski w ramach SAPARD.

Wszyscy musimy jednak zdawać sobie sprawę, że przygotowanie dokumentów w wymaganym czasie napotka na szereg problemów.

Po pierwsze, należy pamiętać, że przygotowany dokument musi szczegółowo przedstawiać system instytucjonalny wdrażania programu. Trzeba więc przygotować odpowiednie struktury na szczeblu centralnym, regionalnym i lokalnym, wskazać wszystkie instytucje i organizacje zaangażowane w realizację programu, określić ich kompetencje, zadania i wzajemne powiązania. Nie można też zapomnieć, że równoległe musi zostać stworzony system instytucjonalny dla potrzeb Wspólnej Polityki Rolnej. Oznacza to nowe funkcje i systemowe rozwiązania dla administracji państwowej, agencji z otoczenia rolnictwa, samorządów i organizacji rolniczych, doradztwa rolniczego i innych instytucji i organizacji.

Tymczasem w dalszym ciągu nieznanym jest ostateczny kształt reformy administracyjnej kraju. Zdecydowanie utrudnia to prace planistyczne, gdyż Program SAPARD powinien być współtworzony przez władze lokalne, które będą aktywnie uczestniczyć w realizacji poszczególnych projektów.

System wdrożeniowy programów musi być dostosowany do struktury administracyjnej kraju. Trzeba więc określić instytucje odpowiedzialne za: programowanie; opiniowanie programu (władze i administracja terenowa oraz partnerzy społeczni); wdrażanie projektów, w tym: pomoc dla inwestorów, system zatwierdzania wniosków, wnioskowanie o wypłaty, bieżący nadzór nad realizacją projektu, prowadzenie dokumentacji; wypłacanie środków; kontrolę finansową różnych szczebli; system monitorowania programu i projektów.

Łatwo więc zauważyć, że odpowiednio przygotowanie programu będzie dla Polski wyjątkowo trudne. Wynika to z równoległego wdrażania nowego podziału terytorialnego oraz zmian w podziale kompetencji pomiędzy administracją państwową i samorządową.

Choć sprawy dostosowań instytucjonalnych uważam za szczególnie trudne, muszę powiedzieć, iż dotychczasowe doświadczenia wskazują na szereg instytucji, które mogą i powinny być włączone w realizację programów przedakcesyjnych. Mam tu na myśli realizującą

obecnie programy modernizacji sektora rolnego ARIMR, współpracujące z nią banki i ODR.

Bardzo cenne są także doświadczenia zdobyte przez FAPA w realizacji programów Phare. Poważny udział w realizacji programów na rzecz szeroko rozumianych zagadnień rozwoju wsi i rolnictwa mają Urzędy Wojewódzkie i ich wyspecjalizowane służby. Obecne zadanie polega na stworzeniu systemu współpracy tych instytucji w realizacji jednolitego, choć wielozadaniowego programu SAPARD.

Po drugie, podobnie jak inne programy strukturalne Unii Europejskiej, SAPARD będzie oparty na zasadzie współfinansowania, czyli fundusze Unii będą stanowiły uzupełnienie wkładu krajowego. Polska ma szansę uzyskać wsparcie szacowane do 150 mln ECU rocznie, a w sprzyjających okolicznościach nawet więcej. Trzeba jednak mieć świadomość, że podobną kwotę, tj. około 600 mln zł rocznie, będziemy musieli zapewnić ze swoich własnych zasobów.

Środki strukturalne w znacznie większej skali płyną do tych państw, które stworzyły sprawny system organizacyjny i odpowiednio przygotowały kadry odpowiedzialne za opracowanie i wdrażanie programów. Jeśli w odpowiedni sposób przygotujemy się do wdrażania programu SAPARD, nie tylko skorzystamy z niezbędnego dla polskiego rolnictwa i wsi strumienia środków przedakcesyjnych. Istniejące zbieżności programowe i proceduralne ułatwią także Polsce naturalne przejście do realizacji o wiele większych projektów z Funduszy strukturalnych.

Zadania, które dziś stoją przed Polską to:

- Zdefiniowanie, zgodnie ze zobowiązaniami podjętymi w Narodowym Programie Przygotowania do Członkostwa, koncepcji spójnej polityki strukturalnej i rozwoju obszarów wiejskich.
- Wybór priorytetowych zadań, przewidzianych do finansowania ze środków przedakcesyjnych.
- Zapewnienie polskiego wkładu we współfinansowanie projektów.
- Terminowe przygotowanie dokumentu programowego dla pomocy przedakcesyjnej SAPARD w formie zgodnej z wymogami UE.
- Wdrożenie instytucjonalnego systemu realizacji programów. To zadanie uważam za szczególnie ważne i jednocześnie niezwykle trudne do szybkiej realizacji.
- Szkolenie kadr i zorganizowanie sprawnego systemu informacji dla potencjalnych realizatorów i beneficjentów programu.

Na zakończenie chcę podkreślić, że wymogi przygotowania i realizacji programów ze środków SAPARD będą się znacznie różnić od dotychczasowego systemu pomocy Phare. Przede wszystkim będą one wymagały większego niż dotychczas zaangażowania społeczności lokalnych i szeregu instytucji związanych z rolnictwem i rozwojem obszarów wiejskich (w tym: ARIMR, AWRSP, ARR, Inspektoraty, Izby Rolnicze, ODR i inne).

Przyszły wkład pomocy UE dla polskiego sektora rolnego będzie w dużej mierze zależał od: stanowiska krajów członkowskich UE; kondycji finansowej Wspólnoty; przebiegu negocjacji o członkostwo Polski w Unii.

Jednak decydujący wpływ na wysokość przyznanych środków i skuteczność ich wykorzystania będzie miało odpowiednie przygotowanie się strony polskiej do absorpcji pomocy UE. Oznacza to umiejętność właściwego przygotowania programów oraz ułożenia dobrych, partnerskich stosunków z organami Unii Europejskiej i państwami członkowskimi Wspólnoty.

Czesław Siekierski

Dyrektor Fundacji Programów Pomocy dla Rolnictwa (FAPA)

Źródło: Bez Granic - Magazyn Europejski Nr(2)

§PRAWNIK RADZI

ZWOLNIENIA Z PODATKU ROLNEGO

➤ Zwolnienia użytków rolnych klasy V, VI i VI z.

Przepis art. 12 ust.1, pkt. 1,2 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku o podatku rolnym /Dz. U. z 1993 r. Nr 94, poz. 431 z póź. zm./ zwolnienia od podatku rolnego, bez wprowadzania ograniczeń czasowych zwolnienia, wszystkie użytki rolne klasy V, VI i VI z. Użytki rolne dzielą się na grunty orne /R/, sady S/, łąki trwałe // oraz pastwiska trwałe /Ps/. Pojęcie to reguluje par. 27 ust. 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa oraz Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z 17 grudnia 1996 r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków (Dz. U. Nr 158, poz. 813). Zwolnienia przewidziane tym przepisem, stosownie do art. 13 d ust. 1 w/w ustawy, stosuje się z urzędu przy ustalaniu podatku rolnego za dany rok podatkowy. Organ podatkowy, wydając decyzję wymiarową, ustalają wysokość podatku dla osób fizycznych, jest zobligowany zwolnić od podatku wskazanym w tym artykule rodzaje gruntów. Osoby prawne, jednostki organizacyjne Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa oraz jednostki organizacyjne Lasów Państwowych składając deklaracje na podatek rolny, samodzielnie wyłączają z podstawy opodatkowania grunty zwolnione na mocy komentowanego artykułu.

➤ Zwolnienia gruntów położonych w pasie drogi granicznej.

Pasem drogi granicznej w myśl art. 9 ust./ ustawy nr 78 (Dz. U. poz. 461 z póź. zm.) z dnia 12 października 1990 r. o ochronie granicy państwowej, jest obszar o szerokości 15 metrów, licząc w głąb kraju od linii granicy państwowej lub od brzegu wód granicznych albo brzegu morskiego. Do zwolnienia gruntów położonych w pasie drogi granicznej stosuje się taki sam tryb postępowania jak przy zwolnieniu użytków rolnych klasy V, VI i VI z.

➤ Zwolnienia gruntów objętych melioracją.

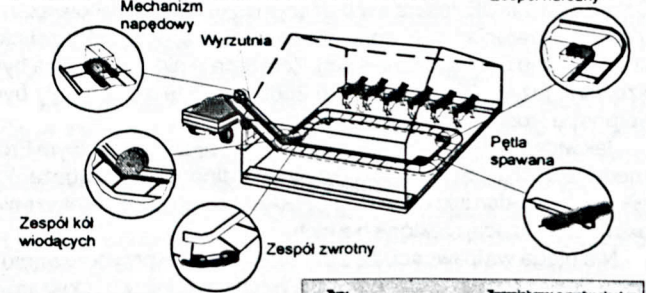
Wprowadzone w art. 12 ust.1, pkt 3 w/w ustawy zwolnienie dotyczy tych części gruntów ornych, tak i pastwisk, które nie tylko objęto melioracją, ale także których uprawy zniszczono prowadzonymi robotami

drenarskimi. Zwolnienie obejmuje rok podatkowy, w którym wystąpiły zniszczenia upraw. Zwolnienie określone w tym przepisie i kolejnych punktach art. 12, ust. 1 / pkt. 4-7l począwszy od 1 stycznia 1997 r. stosuje się na wniosek podatnika. Preferencje te są przyznawane wszystkim kategoriom podatników w drodze decyzji przez wójta, burmistrza / prezydenta/. Również w drodze decyzji występuje odmowa przyznania zwolnienia wówczas, gdy nie są spełnione ustawowo określone warunki jego zastosowania. Zatem osoby prawne i inne jednostki organizacyjne takie nie mają już podstaw do samodzielnego zastosowania zwolnienia określonego we wspomnianych regulacjach przez złożenie stosownej deklaracji, uwzględniającej kwotę zwolnienia. Dopiero

PRZEDSIĘBIORSTWO
PRODUKCYNO - USŁUGOWO - HANDLOWE
METAROL Sp. z o.o.
ul. Stary Lubin 16c, 59-300 Lubin,
tel. 076/84 15 102; 84 21 100 fax 076/844 44 80

PRZENOŚNIK OBORNIKA H-608/3

Produkujemy również
zestaw modernizacyjny
do Przenośnika typu H-608
(zestaw rolek zamiast kół zębatach)

Typ:	Zgarniaczowy o ruchu ciągłym
Wygodność:	6 ton/h
Napięcie elektryczne:	silnik: 2,2 kW, 1400 obr/min
Typ łopatek:	stalowa - ogólnego
Rozstaw zgarniaczów:	600 mm
Max. długość łopatek:	120 m
Prędkość ruchu łopatek:	0,136 m/s
Koef. oszczędności obrotów:	2-3 razy na dobę

OFERUJEMY TAKŻE PRZENOŚNIK OBORNIKA PŁYNNEGO H-611 i H-61

POSZUKUJEMY AKWIZYTORÓW

decyzja organu podatkowego umożliwi wykazanie w deklaracji omawianego zwolnienia.

➤ Zwolnienia gruntów do powierzchni nie przekraczającej 100 ha.

Od stycznia 1997 roku obowiązująca nowa regulacja art.12, ust./, pkt. 4 ustawy o podatku rolnym. Na podstawie tego przepisu zwalnia się od podatku rolnego grunty albo prawo wieczystego użytkowania gruntów nabytych w drodze kupna na tworzenie nowego lub powiększenie gospodarstwa już istniejącego do powierzchni nie przekraczającej 100 ha.

Zwolnienia gruntów do powierzchni nie przekraczającej 100 ha. oraz grunty Państwowego Funduszu Ziemi oraz Zasobów Własności Rolnej Skarbu Państwa objęte w trwałe zagospodarowanie, w celu utworzenia nowego gospodarstwa lub powiększenia gospodarstwa już istniejącego do powierzchni nie przekraczającej 100 ha

- na okres 5 lat. Okres zwolnienia, o którym mowa / 5 lat/, liczy się od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym zawarto umowę sprzedaży gruntów, bądź prawa wieczystego użytkowania gruntów lub objęto je w trwałe zagospodarowanie / art.12 ust.2 w/w ustawy/. Zwolnienia tego nie można zastosować w razie nabycia od indywidualnych właścicieli gospodarstw rolnych, jeżeli nabywca jest małżonkiem, krewnym w linii prostej, pasierbem, zięciem lub synową sprzedawcy gruntów / art.12, ust.4 ustawy/. W prawie rodzinnym przyjmuje się uważać, że pokrewieństwo to wzajemny stosunek łączący osoby pochodzące od wspólnego przodka. Pokrewieństwo oblicza się w liniach: prostej - kiedy jedna osoba pochodzi od drugiej / wstępni - rodzice, dziadkowie, zstępni - dzieci, wnukowie/, bocznej np. rodzeństwo, wujowie i kuzynowie.

Oprac. mgr Urszula Bidas

Źródło: Prosto z Izby 7/98

Informator Tarnobrzесьkiej Izby Rolniczej